

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5CoCsp/2/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120226603
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:6120226603.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Karola Krochtu a JUDr. Marianny Hirkovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 53 255 739, proti žalovanému: C. Q., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. XXXX/X, XXX XX N., v spore o zaplatenie 3.000 Eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 7Csp/42/2021 - 152 zo dňa 18.10.2021 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok a vracia vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom I. žalobu zamietol a II. vyslovil, že žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznáva.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa ust. § 1, § 2 písm. a), b), § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 a 2, § 17 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 517 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“).

3. V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa podaným návrhom domáhal vydania platobného rozkazu, ktorým by bol žalovaný zaviazaný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 3.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania. Platobným rozkazom vydaným Okresným súdom Banská Bystrica v upomínacom konaní spisová značka 9Up/185/2020 zo dňa 14.02.2020 súd žalovaného C. Q. a žalovanú v 2.rade U. Q. zaviazal, aby spoločne a nerozdielne zaplatili žalobcovi sumu 3.000,- Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.000,- Eur odo dňa 18. 12.2018 do zaplatenia alebo aby v tej istej lehote podali odpor s odôvodnením. Voči žalovanej v 2.rade nadobudol platobný rozkaz právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 12. 05.2020. Z dôvodu nemožnosti doručenia platobného rozkazu žalovanému v 1. rade do vlastných rúk bola vec postúpená Okresnému súdu Prešov na ďalší procesný postup, ktorý zistil, že dňa 17. 12.2018 bola medzi postupcom I. I., a.s. a žalobcom podpísaná Zmluva o postúpení pohľadávok číslo XXXX/XXXXXCE, na základe ktorej bola pohľadávka uplatnená v tomto konaní postúpená na žalobcu. Medzi postupcom a žalovaným bola dňa 06.09.2013 a rovnako aj U. Q. podpísaná Zmluva o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXX, na základe ktorej bol žalovaným poskytnutý úver vo výške 9.300,- Eur, ktorý bol zosplatený ku dňu 22.11.2017 z dôvodu porušenia povinností žalovaných splácať predmetný úver. Súd prvej inštancie ďalej ustálil, že žalobca nepredložil žiadne listiny, ktoré by znamenali postup veriteľa pri preskúvaní bonity žalovaného ako dlžníka pri poskytovaní úveru s odbornou starostlivosťou, a preto mal za to, že nastali zákonné podmienky uvedené v § 11 ods. 2 druhej vety zákona číslo 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia zmluvy, a teda, že veriteľ hrubým spôsobom porušil svoje povinnosti pri poskytovaní úveru, čím sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Keďže súd prvej inštancie dospel k záveru o hrubom porušení povinností veriteľa v súvislosti so zisťovaním bonity žalovaného, mal za to, že je dôvodné

aplikovať aj ust. § 11 ods. 2 vetu prvú citovaného zákona o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru, preto právny úkon veriteľa o predčasnom zosplatnení úveru, pre rozpor s týmto zákonným ustanovením, posúdil ako absolútne neplatný podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko súd prvej inštancie dospel k záveru o nemožnosti predčasného zosplatnenia úveru, mal tiež za to, že žalobca neplatne nadobudol predmetnú pohľadávku, a to v rozpore s ustanovením § 17 ods. 1 písm. b) zákona číslo 129/2010 Z.z., keď termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na 10.09.2023, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo skôr, a to dňa 17.12.2018, čo je v rozpore so znením § 17 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru a konečná splatnosť podľa zmluvy mala nastať až v septembri 2023, postúpenie pohľadávky na žalobcu súd prvej inštancie posúdil ako neplatné pre rozpor so zákonom číslo 129/2010 Z.z., a to § 17 ods. 1 písm. b). Z tohto dôvodu žalobu zamietol, keďže ustálil, že na strane žalobcu absentuje aktívna vecná legitímácia. Výrok o trovách konania odôvodnil podľa ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobca bol neúspešný, a preto nemá nárok na náhradu trov konania a žalovanému náhradu trov konania nepriznal, nakoľko mu z obsahu spisu žiadne trovy konania nevyplývajú.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Namietal, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ďalej, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca primárne uviedol, že sa v žiadnom prípade nestotožňuje s aplikáciou ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ na prejednávany prípad, a to najmä s ohľadom na skutočnosť, že v prejednanom prípade došlo k uzatvoreniu Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 06.09.2013 (t. j. pred účinnosťou uvedeného ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ v znení, v akom ho aplikoval na vec prvoinštančný súd), pričom súd prvej inštancie vôbec nevzal v úvahu prechodné ustanovenia k tomuto zákonnému ustanoveniu. Z ust. § 25 ods. 2 ZoSÚ vyplýva, že ust. § 17 ods. 1 sa použije na právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere pred nadobudnutím účinnosti uvedeného ustanovenia len v takom prípade, ak by išlo o zmluvu o úvere uzavretú na dobu neurčitú, resp. v prípade, ak sa aj po nadobudnutí účinnosti uvedeného ustanovenia má, alebo môže poskytovať spotrebiteľský úver. V prejednanom prípade bol spotrebiteľský úver poskytnutý v zmysle Zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX dňa 06.09.2013 (ďalej aj „zmluva“) - pred nadobudnutím účinnosti ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ a mal byť splatený dňa 10.09.2023 (t. j. nešlo o zmluvu na dobu neurčitú, ale o zmluvu na dobu určitú - t. j. do doby vysporiadania dlhu, vzniknutého čerpaním zo dňa 06.09.2013). Podľa žalobcu sa v prejednanom prípade, vzhľadom na vyššie uvedené, nejedná o úver, ktorý by bol poskytnutý na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorenej na dobu neurčitú a rovnako tak sa nejedná o úver, kedy mohol byť úver poskytnutý aj po nadobudnutí účinnosti ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ, v dôsledku čoho bola aplikácia ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ na prejednávany prípad vylúčená prechodnými ustanoveniami k uvedenému ustanoveniu, ktoré sú upravené v ust. § 25 ods. 2 ZoSÚ - nakoľko predmetom konania sú právne vzťahy vzniknuté zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá bola uzatvorená pred nadobudnutím účinnosti ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ. Súd prvej inštancie preto podľa žalobcu aplikoval na vec ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ, teda nesprávny právny predpis, resp. opomenul na vec aplikovať ust. § 25 ods. 2 ZoSÚ, v dôsledku čoho vychádza rozhodnutie súdu prvej inštancie z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca ďalej poukázal aj na to, že právny názor, na základe ktorého podmienkou pre platné postúpenie pohľadávky nie je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti veriteľom je v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou, pričom v tejto súvislosti príkladmo poukázal na rozhodnutia súdov SR. Ak súd prvej inštancie preto dospel k záveru, s ktorým sa žalobca nestotožňuje, a síce, že postupca nebol oprávnený vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, potom táto skutočnosť podľa žalobcu v žiadnom prípade neznamená neplatnosť postúpenia pohľadávky a súd prvej inštancie mal (a mohol) žalobcovi priznať nárok na zaplatenie splátok úveru, ktoré nadobudli splatnosť ku dňu vyhlásenia rozsudku. S ohľadom na skutočnosť, že v zmysle ust. § 217 ods. 1 CSP je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia, ako aj na to, že ust. § 17 ods. 1 ZoSÚ nie je na prípad aplikovateľné, nemožno mať potom podľa názoru žalobcu žiadne pochybnosti o splatnosti splátok úveru splatných do dňa 18.10.2021 (do dňa vydania rozsudku), čo predstavuje celý dispozitívne uplatnený nárok žalobcom v tomto konaní. Žalobca ďalej namietal aj nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie v otázke skúmania bonity. Žalobca opätovne priložil dokument ohľadne skúmania bonity, a to výpis z úverového registra, ktorý už je súčasťou spisu. V tejto súvislosti žalobca poukázal na to, že dôležité je, aby bol vykonaný dopyt v čase posudzovania bonity a podpise Zmluvy, teda 06.09.2013, čo sa udialo. Podstatnou skutočnosťou podľa žalobcu je taktiež to, či existuje záznam v stĺpci Dátum/čas, ktorý predchádzal posúdeniu (podpísaniu zmluvy) a nebol starší ako 30 dní, čo taktiež splnené bolo. V tomto

konkrétnom prípade bol dopyt vykonaný pred podpisom Zmluvy a bonita bola podľa žalobcu vypočítaná správne, teda na základe výsledkov dopytu. Žalobca má za to, že postupca bonitu žalovaného riadne skúmal, pričom toto tvrdenie bolo počas celého konania medzi stranami sporu nesporným. Uvedené tvrdenie zostalo nesporným aj v čase vyhlásenia rozsudku, nakoľko žalovaný bol v konaní absolútne pasívnym. Podľa názoru žalobcu je zároveň napadnutý rozsudok v časti skúmania bonity prekvapivý a nepredvídateľný, kedy za nespornosti skutkových tvrdení podložených relevantnými dôkazmi súd prvej inštancie bez akejkoľvek procesnej aktivity žalovaného tieto sám iniciatívne a tendenčne poprie a dospeje k svojvoľnému záveru o neskúmaní bonity postupcom. Súdne rozhodnutie podľa žalobcu v takom prípade neposkytuje stranám sporu právnu istotu a spravodlivé rozhodnutie ich sporu v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, ale naopak, v priamom rozpore so základnými princípmi CSP, ako aj jeho jednotlivých ustanovení (§ 151 ods. 1 CSP) prispieva k rozdeľovaniu už beztak nejednotnej súdnej praxe v totožných veciach. Podľa žalobcu v konaní nebolo sporným, že právny predchodca žalobcu vykonal skúmanie bonity žalovaného v registroch, v dôsledku čoho postupoval právnych predchodca žalobcu v súlade so zákonom a s odbornou starostlivosťou preskúmal bonitu žalovaného. Na túto nespornú skutočnosť súd prvej inštancie neprihliadol spôsobom, že si tieto nesporné skutkové tvrdenia osvojil a namiesto tohto zaujal nesprávny procesný postup v podobe rozporovania tvrdení žalobcu. Žalobca považuje za preukázané, že neboli splnené podmienky hrubého porušenia povinnosti, nakoľko si právny predchodca žalobcu preukázateľne a nesporne svoju povinnosť preveriť dlžníka v registroch splnil. Žalobca zároveň poukázal na skutočnosť, že nemožno automaticky „od stola“ hodnotiť porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a de facto právne zastupovať spotrebiteľa (na pojednávaní nezávislého a nestranného súdu). Súd prvej inštancie žiadne rozhodujúce otázky spotrebiteľovi o skutkovom stave a/alebo životnej situácii (ekonomické zázemie) ani len nekládol. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca považuje revíziu napadnutého rozsudku odvolacím súdom za nevyhnutnú, pričom zastáva názor, že nárok žalobcu je dôvodný a preukázaný v celom rozsahu a žalobca je aktívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní, nakoľko k hrubému porušeniu povinností zo strany postupcu nedošlo. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a vyhovieť žalobe v celom rozsahu, eventuálne napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uplatnil si voči žalovanému trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 C.s.p.), vzhľadom na podané odvolanie, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z § 379 a nasl. C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 385 C.s.p. a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

6. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, nesprávnym skutkovým zistením a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v oprávnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

7. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde právny predchodca žalobcu vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaný je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednávanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

8. Žalobca poukazoval na nesprávne skutkové závery a nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie, ktoré vzhliadol v tom, že sa súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom ohľadom skúmania bonity žalovaného zo strany právneho predchodu žalobcu. Žalobca tiež namiestal postup súdu prvej inštancie, nakoľko má za to, že nemožno automaticky „od stola“ hodnotiť porušenie povinnosti konať s odbornou starostlivosťou a de facto právne zastupovať spotrebiteľa (na pojednávaní nezávislého

a nestranného súdu), pričom poukázal na skutočnosť, že spotrebiteľ bol v priebehu celého súdneho konania pasívny a súd prvej inštancie ani žiadne rozhodujúce otázky spotrebiteľovi o skutkovom stave a/alebo životnej situácii (ekonomické zázemie) ani len nekládol.

9. Vo vzťahu k povinnosti veriteľa pred poskytnutím úveru skúmať bonitu spotrebiteľa odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-679/18 zo dňa 05.03.2020. Z uvedeného rozhodnutia nepochybne vyplýva, že čl. 8 a čl. 23 smernice 2008/48 ukladajú vnútroštátnym súdom povinnosť ex offa skúmať splnenie predzmluvných povinností veriteľom, teda skúmať, či veriteľ pred poskytnutím úveru dostatočne a náležite skúmal bonitu spotrebiteľa a následne z uvedených zistení vyvodíť aj dôsledky, ktoré z porušenia takejto povinnosti v zmysle vnútroštátneho práva plynú. Z uvedeného je zrejmé, že súd prvej inštancie postupoval správne a zákonne, keď ex offa skúmal, či zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k skúmaniu bonity žalovaného.

10. Odvolací súd ďalej poukazuje na to, že súd prvej inštancie správne konštatoval, že sankcie za porušenie tejto povinnosti upravuje zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzatvorenia spotrebiteľskej zmluvy v § 11 ods. 2 tak, že v prípade nekonania veriteľa s odbornou starostlivosťou nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru a v prípade hrubého porušenia sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov.

11. Z uvedeného tak vyplýva, že v prípade ak veriteľ neskúmal bonitu vôbec, nemohol od spotrebiteľa požadovať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. Táto skutočnosť má následne zásadný vplyv aj na posúdenie ďalších skutočností, a to napríklad na posúdenie výšky sumy, ktorú je spotrebiteľ povinný vrátiť, či pre posúdenie splnenia zákonných podmienok pre zosplatenie spotrebiteľského úveru a v prípade, ak dochádza k postúpeniu pohľadávky, aj na preskúmanie splnenia podmienok postúpenia pohľadávky zmysle osobitných právnych predpisov (v zmysle príslušných ustanovení zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky a v prípade, ak ide o postúpenie bankovej pohľadávky, tak aj v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení zákonov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky).

12. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do pozornosti aj rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4 Cdo 162/2020 zo dňa 27.10.2021, z ktorého vyplýva povinnosť súdov ex offa skúmať aj vecnú legitimitáciu, pričom dôkazné bremeno splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 prvej vety zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, ak spotrebiteľ nepoprel tieto skutkové tvrdenia veriteľa. Odvolací súd rovnako poukazuje na aplikačnú prax (nielen) tunajšieho odvolacieho súdu vo vzťahu k povinnosti súdu ex offa skúmať, či došlo platnej cesii bankovej pohľadávky (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 6Co/199/2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 6Co/129/2016, rozsudok Krajského súdu v Prešove so sp. zn. 5Co/33/2017, či rozsudok Krajského súdu v Bratislave so sp. zn. 6Co 58/2016).

13. Vo vzťahu k námietkam žalobcu ohľadom právnej istoty a spravodlivého rozhodnutia v súlade s ustálenou rozhodovacou pracou odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že výskyt rozdielných rozhodnutí v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva (viď m. m. nález ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 51/2014).

14. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie sa nedostatočne zaoberal posúdením aktívnej legitímácie žalobcu, nakoľko z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, či boli splnené všetky zákonné podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení zákonov v znení účinnom v čase postúpenia pohľadávky, v dôsledku čoho by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že žalobca je nositeľom aktívnej vecnej legitímácie v tomto spore. V tejto súvislosti odvolací súd dopĺňa, že súd prvej inštancie na danú vec nesprávne aplikoval ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko toto ustanovenie zákona v čase uzatvorenia zmluvy o splátkovom úvere medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným nebolo účinné a ani podľa prechodných ustanovení predmetného zákona nie je na danú vec možné aplikovať ust. § 17 zákona č. 129/2010 Z. z.

15. So zreteľom na všetky vyššie skutočnosti, odvolaciemu súdu neostávalo iné, ako postupom podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť napadnutý rozsudok a postupom podľa § 391 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Úlohou súdu prvej inštancie bude preto znova vo veci konať v intenciách naznačených odvolacím súdom, t. j. zistiť, či boli splnené všetky zákonné podmienky pre platné postúpenie bankovej pohľadávky, teda, či došlo k platnému postúpeniu spotrebiteľského úveru, a či žalobca disponuje aktívnou vecnou legitímáciou a v dôsledku uvedených zistení opätovne posúdiť žalobcom uplatnený nárok a následne vo veci znova rozhodnúť, a samozrejme, svoje rozhodnutie v zmysle zásad uvedených v § 220 ods. 2, 3 CSP aj náležite odôvodniť.

17. Odvolací súd záverom zdôrazňuje, že ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu uvedeným v inštruktívnej časti rozhodnutia (§ 391 ods. 2 CSP).

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v rozhodnutí vo veci samej v zmysle ust. § 396 ods. 3 spojení s ust. § 262 ods. 1 a 2 CSP

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).